

L'infinit

Alberto Ramos

alberto.ramos@gmail.com

gener 2020

PERSONATGES

Àlex

Jaume

ESPAI

Un dormitori, un llit.

La barra (/) marca la interrupció sobtada d'una rèplica, o el moment en què comença a parlar el següent personatge, trepitjant la rèplica actual.

*ÀLEX està assegut al llit. Espera algú. S'aixeca, impacient. Camina amunt i avall.
S'atura. Ha sentit alguna cosa.
S'obre la porta. Entra JAUME, la tanca d'un cop.*

JAUME: Àlex!

ÀLEX: Jaume,/ què passa?

JAUME: Amaga't!

ÀLEX: Estàs bé?

JAUME: Amaga't!

ÀLEX: Que m'amagui?

JAUME: Fes-me cas, t'has d'amagar! Ens hem d'amagar!

ÀLEX: Jaume, calma't.

JAUME: No puc calmar-me!!!

ÀLEX li dóna una bufetada.

ÀLEX: Ho sento! Ho sento, ho sento, ho sento!

JAUME: No passa res.

ÀLEX: Ho sento. Suposo que jo també estic una mica nerviós.

JAUME: Tu? També l'has vist?

ÀLEX: El què?

JAUME: Després t'ho explico.

JAUME l'agafa del braç. Tira d'ell cap al llit.

JAUME: Sota el llit!

ÀLEX: (Deixant-se anar.) Joder, Jaume! Què coi et passa?!

Pausa.

JAUME: D'acord. T'ho explicaré, però sé que no em creuràs. Ni jo mateix m'ho crec!

(Pausa.) Allà a fora hi ha un ovni.

ÀLEX: ...

JAUME: Sí, sí, un ovni. Damunt del jardí. Suspès en l'aire a una distància com de deu, o vint metres. O cent, no t'ho sabria dir. Perquè no sé com és de gran, però t'asseguro que està molt a prop. El tenia al damunt! I és un ovni. Un puto ovni!

ÀLEX: ...

JAUME: Ja t'he dit que no em creuries.

ÀLEX: Jo no...

JAUME: Àlex, sisplau. Ens hem d'amagar.

JAUME aixeca el cobrellit, s'ajup i...

JAUME: Què hi ha aquí?

Sota el llit hi ha una maleta. JAUME tira d'ella. Pesa.

JAUME: I això?

ÀLEX: Me'n vaig.

JAUME: Te'n vas?

ÀLEX: Sí, me'n vaig.

JAUME: On?

ÀLEX: On...?

JAUME: On te'n vas.

ÀLEX: No ho vols saber.

JAUME: Que no...? És clar que ho vull saber!

ÀLEX: Fes-me cas, Jaume. És millor que no ho sàpigues. Et faria mal, i no... No et vull fer mal.

Pausa.

JAUME: M'estàs...?

Silenci.

ÀLEX: M'estan esperant.

JAUME: ...?

ÀLEX: Pensava que encara trigarien una estona.

JAUME triga un moment a reaccionar.

JAUME: L'ovni? L'ovni? L'ovni t'està esperant... a tu?

ÀLEX fa que sí amb el cap.

JAUME: T'estàs fotent de mi?

ÀLEX fa que no amb el cap.

Silenci.

ÀLEX s'asseu al llit. Fa un gest perquè JAUME sigui al seu costat, però ell l'ignora.

ÀLEX: Fa un parell de mesos, estava a l'Ajuntament, mirant el Facebook... No diguis res. Sí, estava mirant el Facebook i, no sé on vaig picar, que em va aparèixer un test.

JAUME: Un test?

ÀLEX: Sí, un test xorra d'aquests, tipus "Cuál es tu coeficiente de inteligencia". Feia la tira d'anys que no en feia cap, però aquell em va cridar l'atenció. I com que tenia poca feina...

JAUME: Àlex, per què collons m'expliques tot això?

ÀLEX: Deixa'm continuar, sisplau. (*Pausa.*) Era un test xorra, ja t'ho he dit. Bé, llavors em va semblar xorra. Però em vaig equivocar. En el test no. De fet, vaig encertar totes les preguntes. T'ho pots creure? Totes les preguntes.

JAUME: Molt bé, felicitats. I quin era el premi? Un viatge espacial durant sis dies i set nits, amb totes les despeses pagades?

ÀLEX: No...

JAUME: És clar que no.

ÀLEX: No és un viatge de sis dies.

JAUME: Què...? Què vols dir?

ÀLEX: Que és un viatge per a tota la vida. Com el sou de Nescafé.

Silenci.

JAUME: Des de quan ho saps, que has guanyat aquest viatge en ovni per a tota la vida?

ÀLEX: Des de fa un mes.

JAUME: Un mes?!

ÀLEX: Perdona'm. Perdona que no t'ho hagi dit abans, però és que un mes passa volant.

Havia de tancar moltes coses: acomiadar-me de la família, dels companys, de la gent del gimnàs, de la Núria, de la Berta, del Salva i la Mercè...

JAUME: I de mi no?

ÀLEX: A tu t'he deixat pel final.

JAUME: T'acabo d'enxampar amb la maleta.

ÀLEX: T'estava esperant.

JAUME: Sisplau, Àlex. Ja és prou greu que em diguis mentides, però a sobre ho has de fer d'una manera tan descarada? Dissimula una mica!

ÀLEX: No és cap mentida, t'estava esperant. T'ho juro.

JAUME: Volies marxar sense dir-me res. Volies marxar a la francesa.

Pausa.

ÀLEX: Molt bé, d'acord. Reconec que m'havia passat pel cap.

ÀLEX s'aixeca. Fa per agafar la maleta, però JAUME s'hi asseu al damunt.

ÀLEX: Jaume, sisplau.

JAUME: Sí que tens pressa, ara.

ÀLEX: Hi ha un ovni esperant-me.

JAUME: Doncs que s'esperí una mica més. *(Pausa.)* Així que te'n vas a l'espai.

ÀLEX: Sí...

JAUME: I per què l'espai?

ÀLEX: Per què...? Joder, és un somni! És un puto somni fet realitat!

JAUME: No me l'havies explicat mai, aquest somni.

ÀLEX: No, amb aquestes paraules potser no, però ja saps que a mi sempre m'ha interessat el cosmos.

JAUME: Ah, sí?

ÀLEX: Jaume, porto dos anys estudiant astronomia.

JAUME: On?

ÀLEX: A la Universitat a Distància. No em diguis que no ho sabies.

JAUME: ...

ÀLEX: Joder, estic flipant. No sabies que estava estudiant astronomia?

JAUME: Bé, sí, però... em pensava que era astrologia.

ÀLEX: Astrologia. A la Universitat a Distància.

JAUME: Astrologia, astronomia. No estan tan allunyades. A més, ara hi ha carreres de tota mena. Fins i tot hi ha una llicenciatura de publicitat i relacions públiques!

ÀLEX: Jo sóc llicenciat en publicitat i relacions públiques.

JAUME: Ja ho sabia.

ÀLEX: Mentida! T'he pillat! Vaig abandonar la carrera al segon semestre! *(Pausa.)*
Sisplau, aixeca't.

JAUME: No pots marxar, ho saps?

ÀLEX: I tant que puc.

JAUME: Ets funcionari. No pots deixar la feina.

ÀLEX: Ja ho he fet.

JAUME: Ningú m'ho ha dit.

ÀLEX: T'ho diran. Potser t'han deixat un missatge, però no l'has vist. Com que sempre estàs tan enfeinat. *(Pausa.)* Dóna'm la maleta, va.

JAUME: Molt bé, d'acord. Pots marxar.

JAUME s'aixeca. ÀLEX fa per agafar la maleta, però JAUME s'hi torna a asseure.

JAUME: Però també pots quedar-te. Ningú t'obliga a marxar, oi?

ÀLEX: M'hi he compromès.

JAUME: Amb qui? Amb els extraterrestres? *(Imita E.T.)* “Mi caaaaaasa.”

ÀLEX: No puc fallar-los, ara.

JAUME: Per què no? Què ens farien, aniquilar-nos?

ÀLEX: No ho sé. Potser sí. Però tant se val. Jo vull marxar. Jo *desitjo* marxar.

JAUME: Tant se val? Has dit que tant se val? Tant se val si ens aniquilen?!

ÀLEX: ...

JAUME: Perdona, però és que no ho entenc. No entenc per què vols marxar. Per què?

Per què vols deixar-ho tot? Perquè vols deixar-ho tot, literalment. Tot.

ÀLEX: Vull aprendre. Vull seguir estudiant.

JAUME: A la Universitat a Distància?

ÀLEX: Més o menys. Seran com unes pràctiques.

JAUME: T'has parat a pensar que potser ells també et volen estudiar? Potser et necessiten per a les seves *pràctiques*.

ÀLEX: Em semblaria un tracte just. *(Pausa.)* Carl Sagan va dir que som el mitjà que té el cosmos per coneixe's a si mateix.

Silenci.

JAUME s'aixeca.

JAUME: Té. Tota teva.

ÀLEX agafa la maleta.

JAUME: Tornaràs?

ÀLEX: Ja t'he dit que és per a tota la vida.

JAUME: Però vindràs de visita?

ÀLEX: No ho sé. Potser sí. D'aquí a dos-cents o tres-cents anys.

JAUME: De puta mare.

ÀLEX: Quan vingui, si vinc, prometo deixar un ram de flors a la teva tomba. *(Pausa.)*

La buscaré a Google.

JAUME: Potser d'aquí a tres-cents anys ja no existeix Google.

ÀLEX: Tens raó. *(Es queda pensatiu.)* Ja ho tinc! Si vols posar-m'ho fàcil per trobar la teva tomba t'hauràs de convertir en algú famós.

JAUME: Ja sóc famós.

ÀLEX: Més famós encara. L'hòstia de famós. A què esperes per escriure la teva gran novel·la de política-ficció?

JAUME: Perquè no tinc temps, ja ho saps.

ÀLEX: Ara que no hi seré tindràs més temps.

JAUME: Tampoc me'n robaves gaire. *(Pausa.)* Perdona.

ÀLEX: No, no, és veritat. No et robava *gens* de temps. Hi havia dies que no semblava que estiguéssim junts.

JAUME: El Consell...

ÀLEX: Sí, el Consell. *(Pausa.)* Fes-me cas. Escriu la novel·la. Escriu *Jugada mestra*.

JAUME: El títol és provisional. Encara no...

ÀLEX: Escriu-la. Fes que sigui un èxit. Guanya el Planeta. Amb els teus contactes no et serà gens difícil. Fes-te famós. Molt, molt famós. I, sobretot, demana que t'enterrin a París, al Père-Lachaise. Prop de la tomba de Jim Morrison, si pot ser. Així, quan torni a la Terra, mato dos ocells d'un tret.

JAUME: No... no sabia que t'agradava el paio aquest.

ÀLEX: No n'havíem parlat mai.

JAUME: Ho sento.

ÀLEX: No passa res. No va sortir el tema.

JAUME: Ho sento. Ho sento si no t'he dedicat tot el temps que et mereixies. Ho sento si no m'he interessat prou pels teus estudis. I ho sento, ho sento de veritat, si no t'he preguntat si t'agradava Van Morrison, però és que/ no puc...

ÀLEX: Jim Morrison.

JAUME: No puc estar en tot! Que sóc el vicepresident del Consell Comarcal, per si no te n'havies adonat!

ÀLEX: Me n'havia adonat.

Silenci.

JAUME: I si em demanen un rescat?

ÀLEX: Un rescat? Què en farien, d'un rescat? Tenen naus més grans que l'Àrea de Guissona!

JAUME: Doncs trobo que és molta casualitat que s'hagin fixat en la parella del vicepresident del Consell Comarcal.

ÀLEX: Això és el que sóc per tu? “La parella de”?

JAUME: És que ets “la parella de”! Ets la meva parella, joder! *(Li mostra el dit anular.)* I ara què se suposa que he de fer amb l'anell de compromís? Menjar-me'l?

ÀLEX li agafa el dit. Fa per treure-li l'anell.

JAUME: Què fas?

ÀLEX: Treure't l'anell.

JAUME intenta enretirar el dit, però ÀLEX no el deixa anar. L'ha agafat ben fort.

JAUME: Deixa'm anar.

ÀLEX: No vols que te'l tregui?

JAUME: No, no vull que em treguis l'anell.

ÀLEX: Però si no el vols!

JAUME: Sí que el vull!

Continuen forcejant una estona, fins que JAUME aconsegueix alliberar el dit, anell inclòs.

JAUME: Me'l vull quedar com a record.

Pausa.

ÀLEX: Adéu, Jaume.

JAUME: Queda't una estona. Uns dies.

ÀLEX: No puc fer-los esperar.

JAUME: No pots abandonar la Terra, encara. Et queden molts llocs per visitar. Les fonts del Llobregat, per exemple. O... Japó! Sí, sí, el Japó! No tenies tantes ganes d'anar al Japó?

ÀLEX: Era a tu a qui li'n feia il·lusió?

JAUME: I a tu també!

ÀLEX: Jo ja hi he estat. Fa temps, amb l'Edu.

JAUME: No m'ho havies dit mai.

ÀLEX: No m'ho havies preguntat.

JAUME: D'acord, molt bé. Descartem el Japó. Però què me'n dius de les fonts del Llobregat?

ÀLEX: Hi vaig anar amb el col·le.

Pausa.

JAUME: Puc canviar.

ÀLEX: Per mi no ho facis.

JAUME: Per què no? Ho faré per tu, sí. Perquè no vull que te'n vagis.

ÀLEX: Mira, Jaume, si vols canviar, em sembla fantàstic. Però fes-ho per tu. O per qui tu vulguis. Jo no sóc ningú per dir-te què has de fer, ni per quins motius. Però tant se val: facis el que facis, no penso modificar la meva decisió. Marxaré sí o sí. M'és

absolutament igual el que facis. No ets tan important. *(Pausa.)* Ho sento. No ho volia dir, això.

JAUME: Ho sé.

ÀLEX: Adéu. *(Somriu.)* Ets una bona persona.

JAUME: *(A la desesperada.)* Podem tenir un fill!

ÀLEX: No, Jaume. No podem.

JAUME: Podem adoptar-lo.

Pausa.

ÀLEX: T'he deixat les claus al rebedor.

Va cap a la porta.

JAUME: I si després canvies d'opinió? I si te'n penedeixes?

ÀLEX: I si em quedo aquí i després me'n penedeixo? És millor penedir-te d'allò que has fet que d'allò que no has fet.

JAUME: No... No pots prendre una decisió com aquesta en funció del que digui una tassa de Mr. Wonderful.

ÀLEX: Merda, la tassa! *(S'arronsa d'espatlles.)* Bé, és igual. Te la pots quedar.

ÀLEX fa per obrir la porta. JAUME l'agafa del braç.

JAUME: No la vull, la tassa. Et vull a tu.

ÀLEX: Deixa'm anar. Jaume, sisplau, deixa'm marxar.

JAUME: *(El deixa anar.)* Jo et deixo. Pots sortir per la porta, si és això el que vols. Però ells... Ells et deixaran? Quan vulguis marxar, obriran la porta de la nau i ja està?

ÀLEX: Jaume, és el millor que m'ha passat a la vida. És una oportunitat que no puc deixar córrer. És que, si decidís quedar-me, no t'ho perdonaria mai. Encara que la decisió fos meva. Perquè seria la meva decisió, això t'ha de quedar clar. Seria la

meva puta decisió. *(Pausa.)* Què et penses, que no tinc por? És clar que tinc por! Estic cagat! Però, joder, és normal, no? És que és molt bèstia, això! Me'n vaig a l'espai sideral! I no me'n vaig a la Lluna, ni a Mart, no. Me'n vaig fora del sistema solar. Me'n vaig... ¡hasta el infinito y más allá!

JAUME: Hasta el infinito y Massachusetts.

ÀLEX: *(Sorprès.)* Te'n recordes.

JAUME: Oh, i tant, que me'n recordo.

ÀLEX: Feia temps que no ens ho dèiem.

Es miren als ulls. Se somriuen.

JAUME: No em penso morir. Escriuré el best-seller, sí, i vendré els drets a Hollywood.

O a la HBO, a qui em doni més pasta. I llavors, quan tingui prou diners, el que faré serà congelar-me. Com Walt Disney. Com els astronautes de les pel·lícules de naus espacials. *(Riu en adonar-se del que acaba de dir.)* Em faré congelar. D'aquesta manera, d'aquí dos o tres segles, quan tornis, només hauràs de descongelar-me.

ÀLEX: *(Fa que no amb el cap.)* Has de ser realista. *(Pausa.)* Et trobaré a faltar.

S'abracen.

JAUME: T'estimo. T'estimo hasta el infinito y más allá.

ÀLEX: T'estimo hasta el infinito y Massachusetts.

JAUME: T'estimo hasta el infinito y Maçanet de la Selva.

ÀLEX: T'estimo hasta el infinito y Masajes a 1000.

JAUME: T'estimo hasta el infinito y...

ÀLEX el fa callar amb un petó curt.

Tot seguit obre la porta i surt.

JAUME es queda quiet, la mirada perduda en la porta, i més enllà.

A poc a poc, aixeca la mà. S'acosta el dit de l'anell a la boca.

Però no ho fa amb la intenció de menjar-se'l.

JAUME: (*A l'anell.*) Prova final superada. Va cap allà.

Fosc.